

та аналізуються господарські операції, які проходять через банківський рахунок компанії. В звіті про рух грошових коштів грошові потоки діляться на три категорії: грошові потоки від основної діяльності, грошові потоки від інвестиційної діяльності, грошові потоки від фінансової діяльності.

Отже, оцінка грошових потоків лежить в основі оцінки діяльності підприємства, а чітке та ясне розуміння елементів грошових потоків та їх аналіз є дуже важливими для успішного управління підприємством.

Література

1. Бланк А.И. Управление денежными потоками / А.И. Бланк. – К.: Ника-Центр, Эльга, 2002. – 736 с.
2. Пилипенко І.І. Бухгалтерський облік, аналіз та аудит: проблеми теорії, методології, організації: зб. наук. пр. / І.І. Пилипенко. – Київ: Держ. акад. статистики, обліку та аудиту Держкомстату України, 2008. – Вип. 1. – 129 с.
3. Селіверстова Л.С. Управління грошовими потоками підприємства / Л.С. Селіверстова // Економіка та держава. – 2015. – № 9. – С. 20-22.
4. Поддєрьогін А.М. Ефективність управління грошовими потоками підприємства / А.М. Поддєрьогін, Я.І. Невмержицький // Фінанси України. – 2007. – № 11. – С. 119-127.

Костецька О. В., ст. гр. БФ-11
Малиняк Б. С., к.е.н., доцент

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ РЕГІОНУ

В умовах посилення глобалізаційних процесів, серед яких варто відзначити глобальну економічну нестабільність, проблема досягнення стійкого економічного розвитку держави та її регіонів набуває особливої уваги. Це пов'язано з тим, що суспільство має постійно оцінювати: які витрати призводять до отримання економічних результатів, наскільки вони є доцільними, яким чином їх досягнення позначаються на стані оточуючого середовища. Адже економічне зростання не є самоціллю, воно слугує підґрунтям для підвищення рівня та якості життя населення.

Сталий розвиток економіки регіону – це таке поєднання правових, економічних, соціальних, виробничих відносин, а також різного роду ресурсів, яке виражає здатність регіону до стабільного функціонування і самовдосконалення. При цьому обов'язковим є систематичне збільшення позитивного результату і системне відтворення ресурсів.

Перехід до сталого розвитку вимагає скоординованих дій у всіх сферах життя суспільства, адекватної переорієнтації соціальних, економічних і екологічних інститутів держави, регулююча роль яких у таких перетвореннях є основоположною. Різноманітність регіонів вимагає безумовного врахування їх

специфіки у виробленні та запровадженні в життя стратегії стійкого розвитку. У цих умовах значно зростає значення регіональних виконавчих і представницьких органів влади, здатних ефективно використовувати всі форми і методи державного впливу для забезпечення позитивної динаміки в соціально-економічній сфері, вирішення стратегічних завдань з перетворення регіону в стійку систему, що здатна самостійно розвиватися.

Стратегічний підхід до управління розвитком господарських комплексів регіонів спрямований на вирівнювання умов економічної діяльності в межах регіону, раціональне використання виробничо-ресурсного потенціалу регіону, досягнення сталого економічного зростання, підвищення соціально-економічних показників рівня життя населення [1, с. 8]. Реалізація зазначених цілей потребує:

- формування пріоритетних напрямів розвитку економіки регіону;
- розробки механізмів прискорення економічного зростання в найважливіших напрямках розвитку економіки регіону;
- створення умов взаємодії підприємств, установ, що визначають можливості кожного регіону на базі використання його науково-виробничого потенціалу;
- підтримки підприємств, що забезпечують внутрішні потреби регіону;
- збереження існуючих і створення нових робочих місць;
- мінімізації соціальних наслідків реструктуризації економіки регіону;
- підвищення інвестиційної привабливості регіону;
- розвитку інфраструктури регіону, ринку товарів і цінних паперів;
- взаємодії органів місцевого самоврядування, промислових підприємств і економічно активного населення;
- організації регіональних ринків.

Процес забезпечення сталого розвитку економіки регіону є безперервним процесом приведення економічної підсистеми у відповідність до вимог ринку, що виражається в забезпеченні конкурентоспроможності на основі підвищення інноваційного потенціалу [3, с. 119]. Таким чином, забезпечення сталого розвитку економіки регіону означає, перш за все, випереджаючий розвиток, якого можна досягти за рахунок постійного впровадження інновацій, нарощення і продуктивної реалізації інноваційного потенціалу. Отже, інноваційний потенціал є найважливішим елементом, що визначає майбутній розвиток не тільки окремого регіону, а й усієї країни в цілому.

Основними характеристиками механізму забезпечення сталого розвитку економіки регіону є концепції та стратегії сталого розвитку економіки регіону на основі реалізації інноваційного потенціалу. При цьому ресурси, а також інноваційні здібності та інноваційні можливості виступають основними елементами проектованої системи забезпечення сталого розвитку економіки регіону.

При розробці напрямів і конкретних заходів щодо забезпечення сталого розвитку економіки регіону необхідний системний підхід, який передбачає створення сприятливого економічного та правового середовища, вдосконалення інфраструктури розвитку регіональних систем, а також реалізацію інноваційного потенціалу територій, чого неможливо домогтися без державного сприяння.

Отже, правомірно запропонувати комплекс напрямків і заходів, що реалізуються у рамках регіональної економічної політики для регіонів з низьким рівнем інноваційного потенціалу, спрямованих на забезпечення сталого розвитку їх економіки:

- 1) орієнтування виробничої сфери регіону на інноваційний розвиток;
- 2) залучення джерел фінансування для розвитку регіону (створення і стимулювання діяльності венчурних фондів; створення регіональних фондів прямих інвестицій; створення приватно-державних фондів фінансування окремих стадій розвитку інноваційного бізнесу);
- 3) підвищення ефективності управління територією;
- 4) удосконалення організаційного забезпечення сталого розвитку економіки регіону на інноваційній основі (розробка і прийняття концептуальних документів з питань регулювання інноваційної діяльності (стратегія і програми регіонального інноваційного розвитку, концепція науково-технічної політики регіону тощо); скорочення адміністративних бар'єрів для старту і розвитку малого, середнього і великого інноваційного бізнесу);
- 5) розвиток інноваційної інфраструктури (зокрема, наукових міст, бізнес-інкубаторів тощо).

Таким чином, реалізація розробленого комплексу напрямків і заходів сприятиме не тільки раціональній побудові елементів механізму забезпечення сталого розвитку економіки регіону на основі більш продуктивного використання інноваційного потенціалу, а й в кінцевому рахунку дозволить поліпшити соціально-економічне середовище території.

Література

1. Гавкалова Н.Л. Соціально-економічний розвиток регіонів України: проблеми та перспективи / Н.Л. Гавкалова // Наукові праці ДонНТУ. Серія економічна. – 2013. – № 4 (46). – С. 5-12.
2. Гордєєв О.К. Забезпечення сталого місцевого розвитку: підходи, принципи, складові / О.К. Гордєєв // Державне будівництво. – 2012. – № 2. – С. 45-59.
3. Локтев А.В. Устойчивое развитие экономики региона: основные условия и механизм обеспечения / А.В. Локтев, В.И. Меньщикова // Социально-экономические явления и процессы. – 2012. – № 10 (44). – С. 115-122.